

— Много е тъжна тая приказка за Селянина. За тебе трѣба нѣщо весело. Нужно ти е почивка. Я се вижъ: кожа и кокалъ си станала! Не бива! Вчера се върна отъ пансиона. Че почина си. Ела на себе си, па тогази чети! Зима иде — ще четешъ на воля . . .

Койка не чуваше леля си, зачела се като школничка въ първи урокъ.

Лелята праметна нѣколко пѣти кукитѣ, за да довърши почнатъ редъ, па спрѣ погледъ о Койка: искаше да ѝ разправи, че многото четене вреди; че книгата е едно, а животътъ — друго . . . Ала неочакванъ гласъ отъ къмъ пѣтя я спрѣ.

Нѣкой мълвѣше: Не е на добро! . . . Не е на добро!

Лелята позна гласа и продума на себе: Пантелей пакъ заприказва!

— Пантелей!

— Не помнишъ ли стареца, който ходи отъ село на село . . . Оня съ ропавата коса и дългата брада . . . Въ Сребърна кой не го познава! Пъкъ не само въ село — въ цѣла Добруджа . . .

— Че той живъ ли е? . . . Нѣкой ми казваше, че билъ умрѣлъ . . .

— Бѣше тежко боленъ, но оздравѣ. Колко пѣти съмъ го отбивала. Да си почине, да похапне сготвено. А той: отчупи нѣколко кжшея, пийне водица и не погледва месото. Само съ хлѣбъ и вода живѣе. А приказкитѣ му: смислени, дълбоки, сякашъ по книга ги чете.

— Да го повикаме, лелке! . . . Ей го, хе, де се е изправилъ и нѣщо разправя съ ржка, — продума Койка, отишла до портата.

— Той ще дойде. Никога не отминава дома на Петъръ Габара!

Койка се изсмѣ съ все сила. Тя замилва палаво леля си: — Може ли нѣкой, който се нуждае, да от-